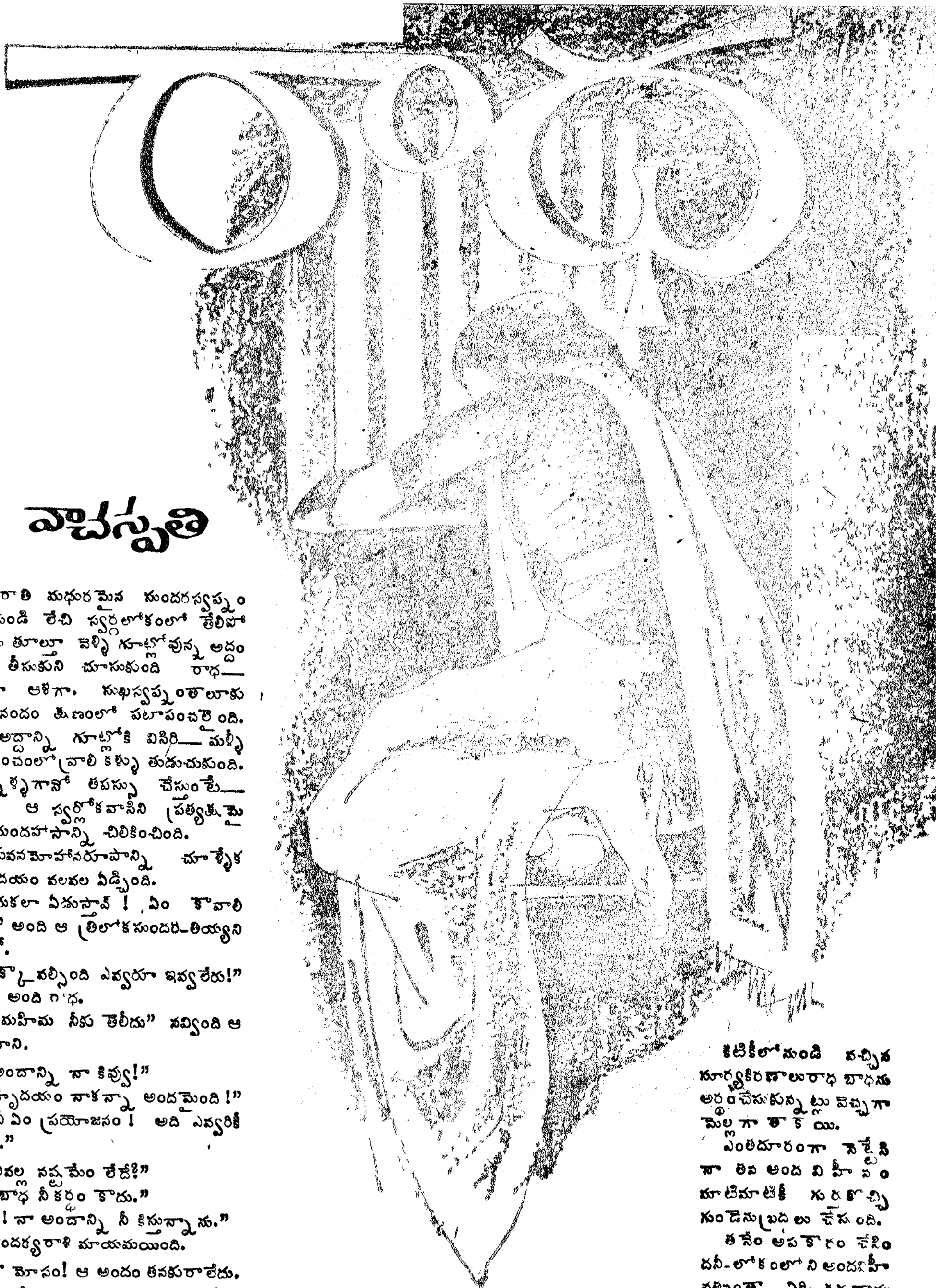

వాచస్పతి

మనోహరాతి మధురమైన సుందరస్వప్నం నుండి లేచి స్వర్గలోకంలో తేలిపోతున్నట్లు తూలుతూ వెళ్ళి గూట్లోవున్న అద్దం ముక్క తీసుకుని చూసుకుంది రాధ— ఆత్రంగా ఆశగా. సుఖస్వప్నం తాలూకు మహదానందం క్షణంలో పటాపంచలైంది. కసిగా అద్దాన్ని గూట్లోకి విసిరి— మళ్ళీ పక్కమంచంలో వ్రాలి కళ్ళు తుడుచుకుంది.

ఎన్నాళ్ళగానో తపస్సు చేస్తుంటే— అందాల ఆ స్వర్లోకవాసిని ప్రత్యక్షమై మధుర మందహాసాన్ని చిలికించింది.

ఆ భువనమోహనరూపాన్ని చూశాక తన హృదయం వలవల ఏడ్చింది.

"ఎందుకలా ఏడుస్తావ్ ! ఏం కావాలి రాధా !" అంది ఆ త్రిలోకసుందరి—తియ్యని కంఠంతో.

"నాకొక్కవల్సింది ఎవ్వరూ ఇవ్వలేరు!" నిరాశగా అంది రాధ.

"నా మహిమ నీకు తెలీదు" నవ్వింది ఆ జగన్మోహిని.

"నీ అందాన్ని నాకివ్వు!"

"నీ హృదయం నాకన్నా అందమైంది !"

"కానీ ఏం ప్రయోజనం ! అది ఎవ్వరికీ కనబడదు."

"దానివల్ల నష్టమేం లేదే?"

"నా బాధ నీకర్థం కాదు."

"సరే ! నా అందాన్ని నీకిస్తున్నాను."

ఆ సౌందర్యరాశి మాయమయింది.

అంతా మోసం! ఆ అందం తనకురాలేదు. చివరకు దేవతలుగూడా మోసం చేస్తున్నారు.

రాధ బరువుగా మూల్గింది.

పిల్లికంటపడ్డ ఎలుక ప్రాణరక్షణకోసం కలుగులోకి పరుగెత్తింది.

ఎందుకో ప్రాణంమీద అంతమోజు ! అనిపించింది రాధకు.

హృదయం బాధతో మెలికలు తిరిగిపోతుంది.

కిటికీలోనుండి వచ్చిన సూర్యకిరణాలు రాధ బాధను అర్థంచేసుకున్నట్లు వెచ్చగా మెల్లగా తాకాయి.

ఎంతదూరంగా పెట్టేసినా తన అందవిహీనం మాటిమాటికీ గుర్తొచ్చి గుండెను బ్రద్దలు చేస్తుంది.

తనేం అపకారం చేసిందనీ- లోకంలోని అందవిహీనతనంతా విర్చి-కరుణామయుడైన భగవంతుడు తనలో కూర్చాడు ? తనకన్నా పాపం చేసినవాళ్ళు ప్రపంచంలో యికలేరా ? తనుచేసిన పాపాలకు యింతకన్నా కఠినమైన శిక్ష మరొకటి లేదా ?

పోని తన బాధనంతా హృదయంలో దాచుకుని తన ఏడుపేదో తను ఏడుస్తుంటే చుట్టూవున్న వీళ్ళ కొకిగోలేంటి? చూసిన వాళ్ళంతా తన్నుగూర్చి ఎగతాళిగా మాట్లాడ్డమే!

ఓ రోజున స్కూలునుండి వస్తుంటే కాలేజీపిల్లలు ఎదురయ్యారు.

గుండె దడదడ కొట్టుకోగా నాలుగంగల్లో వాళ్ళను దాటింది తను.

"ఎవ్రా! ఆ హెలెన్ ఆఫ్ ట్రాయ్!"

విద్యావంతుడొకడు ఆశ్చర్యం నటించి అన్నాడు.

తక్కిన ప్రబుద్ధులంతా పక్కున నవ్వారు. తన ఒంటిమీదంతా తేళ్ళూ, జెర్రులూ పాకినట్లయింది.

తన అనాకారితనాన్ని భరించేపాటి సంస్కారంగూడా యీ విద్యావంతుల్లో లేదా? ఆ ఒక్క వాక్యం వాళ్లకెంత ఆనందాన్నిచ్చిందో- దానికి వెయ్యిరెట్లబాధ తనలో కలుగుతుందని ఆలోచించేపాటి హృదయ వైశాల్యం లేకపోయిన పిదప ఎందుకొచదువు? తగులబెట్టనా?

సృష్టిలోని సౌందర్యాన్ని చూచి ఆనందించిన మానవుడు-ఆ సృష్టికర్త చేతుల్లోనుండి వచ్చిన మరో అనాకారి వస్తువుపై సానుభూతి చూపి ఆ సర్వేశ్వరుని చిద్విలాసాన్ని అర్థంచేసుకునేపాటి సహృదయం లేకపోయిందేం?

అయినా తన అనాకారితనం తన స్వయం కృతాపరాధం కాదే?

"రాధా! ఎప్పుడో తెల్లారింది! యింకా పడుకొనే వున్నావా?" ముందు గదిలోనుండి రంగారావు కేకేసాడు.

రాధ బరువుగాలేచి ముందుగదిలో కొచ్చింది.

రంగారావు ఆత్రంగా పేపర్లో దేనికోసమో వెతుకుతున్నాడు.

"నువ్వు పాసయ్యావు రాధా!"

పేపర్లోనుండి తలెత్తి పట్టరాని సంతోషంతో అన్నాడు రంగారావు.

"నాకు తెలుసు" నిర్లిప్తంగా అంది రాధ.

"ఏం తెలుసు!" ఆశ్చర్యంతో అన్నాడు రంగారావు.

"నే పాసవుతానని తెలుసు నాన్నా!" బాధగా నవ్వి అంది రాధ.

కూతురి ఆత్మవిశ్వాసానికి గుడ్లు పెద్దవిచేసి నోరు తెరిచి చూసాడు ఎలిమెంటరీ స్కూలు టీచర్.

"నే వెళ్లి పేపరిచ్చి వస్తాను. కాఫీ పెట్టు రాధా!"

రాధ మౌనంగా లోపలికెళ్లింది.

ఎందుకనో హృదయమంతా కోపంతో అసహ్యంతో నిండుకొన్నాయి.

ఏ భావమైన బైటపెట్టే నేతప్ప లేకుంటే చక్రవడ్డీలా నిముష నిముషానికీ పెరిగి

రాధ

పోతుంది. తన కోపాన్ని ఎవరిమీద చూపుదామన్నా మనుషులే కనబడరే! అనుకుంది రాధ!

పెరట్లోకెళ్లి ముఖం కడుక్కుని వంటింట్లో కొచ్చింది. బొగ్గులడబ్బాలోవున్న నాలుగే నాలుగు బొగ్గులు కుంపట్లో వేసి ముట్టించి కాఫీకి నీళ్ళు పెట్టింది. నాలుగు బొగ్గులైనా రాధ హృదయంలా ఘణ ఘణ మండుతున్నాయి.

"కాఫీ అయిందా రాధా!" చెయ్యిలేని కుర్చీలో కూలబడుతూ అడిగాడు రంగారావు.

రాధ కామాటలు వినిపించినా వినే స్థితిలో లేదు.

కాఫీ కలుపుతున్నా—ఆలోచనలు శరవేగంతో పరుగెత్తిపోతున్నాయి.

'రాధా' అని ఎవరు పిల్చినా, గాయాన్ని గెలిగినట్లు తన హృదయం జివ్వుమంటుంది. తనకంత అందమైన పేరు తగనిమాట నిజమే! కానీ అదీ తన తప్పుకాదు. తనతో సంప్రదించకుండానే తనకా పేరు పెట్టడం జరిగిపోయింది.

ఓ రోజున క్లాసులో అటెండెన్సు పిలుస్తుంటే తను ప్రెజెంటు చెప్పి కూర్చున్నాక—

"పేరు అందమే చెడిందిరా!" అన్నాడో కొంటెకోణంగి వధవ తనకు వినిపించేలా! వాడి పక్కనున్న కోతులిద్దరూ పండ్లికిలించారు!

ఆరోజు తన హృదయంలో కలిగిన తుపాను వర్ణనకు అతీతం!

ఇతర్ల మనసులను బాధించి ఆనందించే ఆ రాక్షసాత్ములను మనుషులలో లెక్క వేయడం పొరబాటని తను వాళ్ళ మాటల్ని లెక్కచేయడం మానుకుంది. అయినా ఒక్కొక్కసారి హృదయం బాధపడుతుంది, ఏడుస్తుంది—తనకు తిరగబడుతుంది! తను అందంగా లేనంతమాత్రాన అందమైన పేరు పెట్టుకోనుగూడా తనకు హక్కు లేదా? అందాన్ని ఆస్వాదించే అతి మెత్తని సౌందర్యభరితమైన హృదయాన్ని భగవంతుడెందుకిచ్చాడు మరి?

"ఏం చేస్తున్నావమ్మాయ్!"

"వస్తున్నా నాన్నా!"

కాఫీగ్లాసు తెచ్చి రంగారావు చేతికిచ్చింది.

"చక్కెర లేదన్నావుగదూ?" కాఫీ చప్పరిస్తూ అడిగాడు.

"ఊఁ.....పిన్నిగారిదగ్గిర బదులు తీసుకున్నాను."

"ఆమాట మర్చిపొయ్యాను" ఖాళీగ్లాసు రాధచేతిలో పెట్టూ అన్నాడు.

రాధ సన్నగా నవ్వి లోపలికెళ్ళిపోయింది.

రంగారావుకు మతిమరుపంటూ వుండదుగానీ—డబ్బు లేకపోవడమే మతిమరుపుకు ముఖ్యకారణం! పొద్దుట బదులుతీసుకున్న రెండు రూపాయల్లో ఓ అర్ధవీసెడు చక్కెర తెద్దామని సంచి పట్టుకుని బజారుకెళ్లాడు. ఆ బొగ్గులమీదే బియ్యం కడిగిపెట్టి పిల్లలు తెచ్చిచ్చిన దోసకాయ తరగసాగింది రాధ.

"ఏమేవ్! రాధా! ఏంచేస్తున్నావ్?"

చంకలో మూటతో తొంగిచూసింది పార్వతమ్మ.

కళావిహీనంగావున్న రాధ ముఖంలో చిరునవ్వు తొణికిసలాడుతుంది.

'రా! బామ్మా! యిప్పుడేనా రావడం? అత్తయ్యవాళ్ళు కులాసాగా వున్నారా?" కత్తిపీటమీదనుండి లేచి అంది రాధ.

"అంతా బాగున్నారే! దార్లో కిష్టడు కనబడి చెప్పాడు నువ్వు పాసయ్యావటగదూ?"

సంతోషంగా అంది పార్వతమ్మ! రాధ ఏం సమాధానం చెప్పకండా ముసలావిడ ముఖంలోకి చూడసాగింది.

"ఏమిటే తప్పావా?" గాభరాగా అంది ముసలావిడ.

"ఉహూ! అలా ఎప్పటికీ కాదు."

"నిజమే నేతల్లీ, నీ తెలివితేటలు నాకు తెలీదూ! మీ అమ్మేవుంటే ఎంత సంతోషించేదో! ఇదో! మీ అత్త పంపింది-మల్లెపూలు" పూలపొట్లం రాధ చేతిలో పెట్టూ అంది. రాధ పూలపొట్లం తీసుకుని స్టూలుమీద పెట్టింది.

"అలాగున్నావేం? తర్వాతేంచేస్తాట మీ నాన్న? పై చదువుకు పంపుతాడా?"

"ఉహూ! లేదు బామ్మా! ఉండు నీకు కాఫీ పట్టుకొస్తాను."

"ఇప్పుడేం అక్కర్లేదే రాధా! యింతకూ వీడెక్కడ?"

వైద్యుడు:- (పెద్దమనిషితో) ఈ కట్టుడుపళ్లను మామూలు పళ్లకన్నకూడ శుభ్రంగా వుంచుకోవాలి.

పెద్దమనిషి:-నాకు తెలీదా, డాక్టరుగారు? అసలుపళ్లు ఊరికేవచ్చినవాయె, ఇవిబోలెడంత డబ్బుపోసి కొనుక్కున్నవాయే!

కె. వెంటారెడ్డి (సర్వేపల్లి)

"బజారు కెళ్ళాను. అమ్మగో !"

"అమ్మా? ఎప్పుడు రావడం అక్కయ్య వాళ్ళంతా కులాసేనా ?"

"అంతా బాగున్నారు. ఏంటో అక్కడున్నా నన్నమాటే కానీ-తల్లి లేదని! - యిది ఎలాగుందోనని మనసంతా యిక్కడే !"

"మరి నేనేం చెయ్యను? మేం తాగేకలో గంజో నువ్వూ తాగుతావంటే - అక్కయ్య నామాట వింటేనా? పెద్దతనంలో యిక్కడ నీకు అమరికగా వుండదని అక్కయ్య నిన్నక్కడకు తీసికెళ్ళె! నువ్వూ అక్కయ్య మాటకు తాళం వేసివి!"

"అవున్నా! వాళ్ళేదో అంతున్న వాళ్ళు! ఎక్కడైతే ఏం? యిద్దరూ బిడ్డలేగా !"

మూట విప్పి ఒక్కొక్క వస్తువే బైటపెట్టూ అంది ముసలావిడ.

"అవున్లేవే! ఎలా చెప్పకున్నా సరిపోతుంది !"

"యిదో ! రాధా ! మీ అత్తయ్య నీకీ చీర పంపింది."

"యీ చీర నే కట్టుకుంటే దీని అందం కూడా పోతుందేమో !"

రంగారావు బాధగా చూసాడు రాధ ముఖంలోకి.

"అదేంటే ! చిత్రంగా మాట్లాడ్తావు !"

ముసలావిడ దండించింది.

"నీకు తెలీదు బామ్మా !"

"చాల్లే ! నోర్మూసుకో !"

రాధ చీర తీసుకుని లోపలికెళ్ళింది.

పార్వతమ్మ తను తెచ్చిన పప్పులూ కూరగాయలూ వంటింట్లోకి తీసికెళ్ళింది.

రంగారావు డాక్టరిగారమ్మాయికి ట్యూషను చెప్పేందుకు వెళ్ళాడు.

ముసలావిడ బావిదగ్గరకెళ్ళి రెండు చెంబులు నీళ్ళు పోసుకుని మడికట్టుకుని కుంపటిముందు కూర్చుంది. కుంపటిమీద పెట్టిన బియ్యం నీళ్ళూ సత్యాగ్రహంచేసినట్లు అలాగే వుండిపోయాయి. బొగ్గులుంటేగా వుడికేందుకు! గిన్నె దించి బియ్యం మరి రెండుసార్లు కడిగి - బొగ్గలకోసం చూసింది పార్వతమ్మ.

"బొగ్గులేవూ !"

"అయిపోయాయ్ !"

"అన్నం కూరెలా అవుతుంది ?"

"ఆ బొగ్గుంమీదఅన్నమన్నా అయ్యుంటే దోసకాయ పచ్చడిచేస్తే సరిపోయేది"

ముసలామె బరువుగా మూల్గి

"పోనీ ! రాత్రి వంటకో" అంది. ప్రక్కింటికెళ్ళి చిన్నబుట్టనిండా బొగ్గులు తెచ్చింది రాధ.

కొడుకు ఆర్థికపరిస్థితికి పార్వతమ్మ చాలా కలవరపడింది.

"మీ అత్తయ్యకే కొడుకుంటే ఎలాగో నీపెళ్ళో మూడు ముళ్ళూ వేయించేదాన్ని." రాధ ముఖంలోకి చూసి విచారంగా అంది ముసలావిడ.

"లేకుండడమే మేలయింది" రెండుగదులకు మధ్యనున్న గడపల్లో కూలబడ్తూ అంది రాధ.

పొట్లకాయ తరుగుతున్న ముసలావిడ తలెత్తి చిత్రంగా చూసింది రాధముఖంలోకి. తొమ్మిదిన్నరకు రంగారావు భోంచేసి స్కూలు కెళ్ళేటప్పుడు పార్వతమ్మ కొంగునున్న రెండు రూపాయలు తీసి రంగారావు చేతిలో పెట్టి బొగ్గులు పట్టించుకురమ్మంది.

రాధ కంచంలో అన్నంపెట్టి తనింత తిని గీతా పారాయణం మొదలు పెట్టింది ముసలావిడ.

ఆ సాయంత్రం యింటికొచ్చేటప్పుడు ఓ అణా కూలీ యిచ్చి బొగ్గులు పట్టించుకొచ్చాడు రంగారావు.

ముసలామె ఓగంటలో వంట ముగించింది. రాధ బెడ్ లైటు వెలిగించి రెండు గదుల మధ్య గడపలో పెట్టి - లైటుముందు కూర్చుని పాత న్యూస్ పేపరు తిరగెయ్యసాగింది. ముసలామె ముందుగదిలో రంగారావు కూర్చొనున్న కుర్చీకి ప్రక్కగా చేరగిలబడి కొడుకుతో మాటల్లోకి దిగింది.

"రాధవిషయం ఏమనుకున్నావు? పెళ్ళిమాటేమన్నా ఆలోచించావా?"

"లేదమ్మా! డబ్బు కావొద్దూ? వచ్చే అరవై భోజనానికే సరిపోకపోయె!"

"నర్సింగ్ కన్నా - టీచర్ ట్రెయినింగ్ కన్నా వెళ్తా బామ్మా !" పేపర్లోనుండి తలెత్తి అంది రాధ.

"ఏంటీ? నర్సుగానా? అవ్వ !" నోరు నొక్కుకుంది ముసలావిడ.

"ఏంబామ్మా! తప్పా?"

"తప్పా! తప్పన్నరా! నర్సుపనిచెయ్యడం మన యింటా వంటా వుందా? నర్సుపనిచేసి కిరస్తానీవాళ్ళల్లో కలిసిపోతావటే! ఏవిట్రా యిది రంగా!"

"ఏవిటమ్మా!"

"నర్సుట్రెయినింగ్ కు పంపిస్తావా?"

"యింకా ఆమాటేం అనుకోలేదు."

"ఇంక చదువూ వొద్దూ—పాడూవొద్దూ చదువులు పూర్తయ్యాక పెళ్ళిళ్ళు చెయ్యాలంటే ఎంత కష్టమో ఓసారి కళ్ళుతెరిచి నాలుగువైపులా చూస్తే తెలుస్తుంది. మీ చిన్నాన్న కూతుళ్లు లేర్రా! కామేశ్వరీ - వారిజా - ముప్ఫయ్యేళ్ళు పైబడ్డా అలాగే వుండి పోయ్యారా? మొన్న కనబడి పాపం కష్టాలన్నీ వెళ్ళబోసుకున్నాడు. ఎందుకు చదివించానా అని యిప్పుడు బాధపడున్నాట్ట! రెండో సంబంధానికైనా మూడో సంబంధానికైనా యివ్వడానికి సిద్ధంగా వున్నాట్ట! విన్నావా?"

"అలాగా!"

"అసలా వారిజమీదైతే ఏంటేంటో

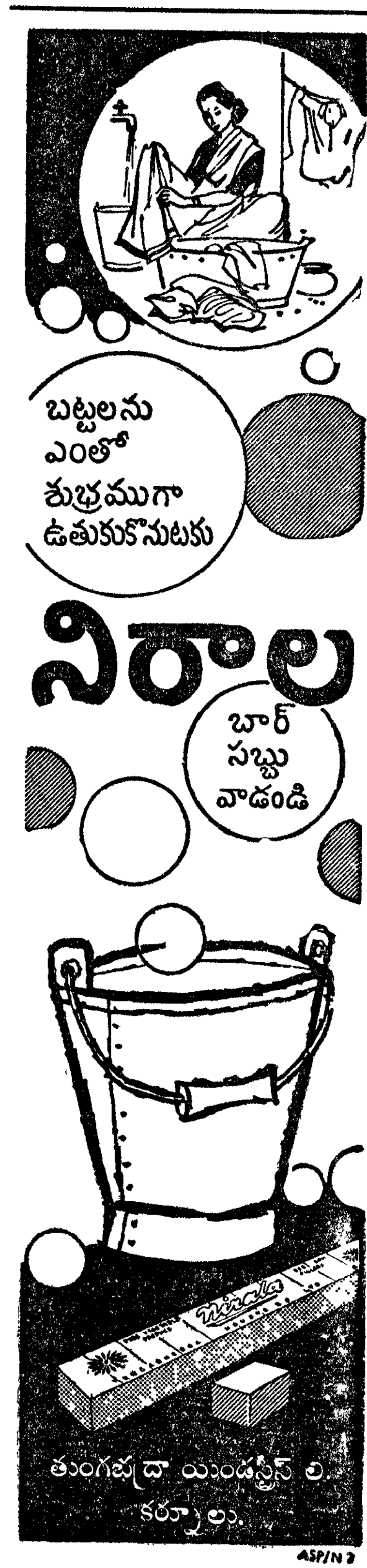

కథలు పూరంతా చెప్పుకుంటారు! నిజా నిజాలు ఆ భగవంతుడికే తెలియాలి మరి! నువ్వెన్నన్నా చెప్పరా రంగా! పెళ్ళి కాకుండా ఆడపిల్ల యింట్లో వుండంటే నలుగురు నాలుగు రకాలుగా చెప్పుకుంటారు—"

"నీదంతా చాదస్తమమ్మా!" నవ్వి అన్నాడు రంగారావు.

"మీరెన్నన్నా అనండి! నిప్పులేందే పొగ రాజుతుందంటారా?"

"లోకులు కాకులు బామ్మా! ఆ కాకి కూతలకు విలువలేదు" బెడ్ లైటు వత్తి కొద్దిగా కొద్దిగా ఎక్కుస్తూ అంది రాధ.

"మీ చిన్నాన్న ఆరోజు చెప్తే నామాట చెవినేసుకున్నాడా! ఈ రోజు అనుభవిస్తున్నాడు!"

"లోకంలో ఎంతమంది చదువుకోటంలేదు

రాధ

బామ్మా" విసుక్కుంది రాధ.

"అందరి సంగతి మనకెందుకే తల్లీ! అసలు చదివించే శక్తి మీ నాన్నకు లేదు. ఏ అయ్య చేతిలోనో నిన్ను పెడితే వాడి బరువు తీరిపోతుంది. ఎప్పటికైనా ఒకడి చేతిలో పెట్టాల్సిందేగా!"

"నేను పెళ్ళి చేసుకోను బామ్మా!"

"అదేం!" పార్వతమ్మ రంగారావు ఆశ్చర్యంగా అన్నారు.

"నాకు పెళ్ళేంటి!"

"దీనికి తెలివెక్కువైందిరా!" అంది ముసలావిడ.

పార్వతమ్మ మాటకు జవాబు చెప్పకుండా రంగారావు ఆలోచించసాగాడు.

మూడు సంవత్సరాలుగా తను చూస్తున్నాడు రాధ వైఖరి ఒక విధంగా వుంది. ఎప్పుడూ ఏదో ఆలోచిస్తుంటుంది. పద్దెనిమిదేళ్ళ పిల్లలో వుండాల్సిన వుత్సాహంగానీ సంతోషంగానీ రాధలో లేవు. ఇన్నాళ్ళుగా రాధ అనాకారితనాన్ని గురించి తను ఎక్కువగా ఆలోచించలేదు. అసలు రాధ అనాకారిగా తనకళ్ళకు కనిపించనేలేదు. ఈరోజు ఆ అనాకారితనమే తన జీవనసమస్యగా తయారైందని తెలుసుకోడానికి అట్టే కాలం పట్టలేదు రంగారావుకు. తనెంత అనాకారో రాధకు తెలుసు - అందుకే పెళ్లి చేసుకోనంటుంది - తను వొప్పుకోవడం కాదుగానీ - తన్ను చేసుకోను ఎవ్వరూ యిష్టపడరని రాధకు తెలుసు. రాధ ఎంత అనాకారో అంత తెలివిగలది! నివురుగప్పిన ఆ తెలివితేటల్ని ప్రకాశింప చెయ్యాలంటే - దానికి సాధనం ఒకటే ఒకటి డబ్బు! డబ్బు కావాలి! తనదగ్గర డబ్బు లేదు. రాధ తెలివితేట లలా అణగారి పోవాల్సిందే!

"ఒరే! ఎదిగిన పిల్లను అలా యింట్లో వుంచుకోగూడదురా! మనకు తగినట్టే గంతకు తగ్గ బొంతలా ఏదో ఓ సంబంధం చూసి ముడేస్తే సరిపోతుంది."

రంగారావు దీర్ఘాలోచనకు అడ్డుపడింది ముసలావిడ.

"నాకు తెలుసమ్మా! కానీ ఏం చెయ్యను? ఈ కాలంలో డబ్బుంటే కోతికైనా పెళ్ళి చెయ్యొచ్చు!"

"లేని డబ్బు రమ్మంటే ఎక్కణ్నుంచి వస్తుంది? మన అందుబాటులో వుండే సంబంధమే చూసుకోవాలి! మీ అక్కయ్యే పెళ్లి ఖర్చు పెడ్తానంది."

"అదికాదమ్మా! దారినపొయ్యే దానయ్య కిచ్చినా వాడు రాధను చేసుకోను యిష్టపడోదూ?" కూతురి అనాకారితనాన్ని అంతకన్నా విడమర్చి చెప్పడం రంగారావుకు చేతకాలేదు.

"దానికేంరా? బంగారంలాంటి బుద్ధీ, తెలివి తేటలూను - అయినా కాస్త ఎఱ్ఱతోలుంటే సరిపొయ్యేది - ఈ నల్లరంగు మన యింటా వంటా లేదురా ఎక్కణ్ణుంచి వచ్చిందోమరి!" ఆశ్చర్యపడింది ముసలావిడ.

"తాతయ్య నల్లగా వుండేవాడు కాదూ?"

"ఏం కర్మో! మీ అక్కయ్య వాళ్ళూళ్ళోనే ఒక సంబంధముంది - మూడో పెళ్లే అనుకో! మాంఛి స్థితిపరుడు! రమ్మని రాస్తే వచ్చి అమ్మాయిని చూసిపోతాడు."

"మూడో పెళ్ళా!" గొణిగాడు రంగారావు.

"రాధ ఒప్పుకోదనా? దాన్ని ఒప్పించే భారం నాది"

మీ సొమ్మునకు మేలైన విలువ

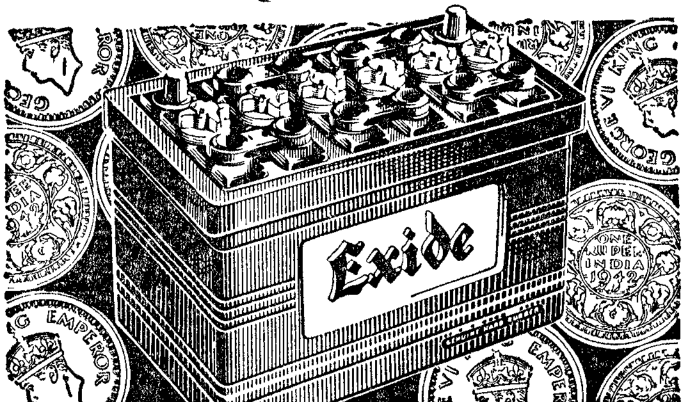

మీరు కొనుటకు వెచ్చించిన సొమ్ములోని ప్రతి రూపాయికి ప్రతిఫలముగా మీకు కొలలకుతరబడి శ్రమనీయక, అధిక కాలం పనిచేసే బ్యాటరీయే సరసమైన ధరగల బ్యాటరీ. ఈ పనినే నమ్మకంగా చేసేది సిల్వర్ ఎక్సైడ్ బ్యాటరీ. తయారీలో నిశితమైనపరీక్షలకు గురిచేయబడినది గాన, ఎక్కువ శక్తి నిల్వచేసి, శక్తివంతంగా పనిచేయునట్లు నిర్మింపబడినది.

* అధిక కాలం మనగల సి వి 95 అలాయి ప్లేట్లు
* సామాన్యంగా చెడిపోని ఫోర్విక్ సెపరేటర్లు
* తాకిడికి తట్టుకొనగల గట్టి రబ్బరు కంటెయినర్లు

సిల్వర్ IS:395 ISI

ఎక్సైడ్

ఇతర బ్యాటరీలు నిల్చినా ఇదిమాత్రం ఇంకా పనిచేస్తూంది

క్లోరైడ్ & ఎక్సైడ్ బ్యాటరీస్ (ఈస్టర్న్) ప్రైవేట్ లిమిటెడ్. EBSC 21
మద్రాసు, ఆంధ్ర, కేరళ, మైసూరు రాష్ట్రములకు ప్రధాన ఏజెంట్లు.
జనరల్ ఎలెక్ట్రికల్ కంపెనీ ఆఫ్ ఇండియా ప్రైవేట్ లిమిటెడ్, మద్రాసు-2
బ్రాంచీలు. కోయంబత్తూరు, బెంగుళూరు, సికింద్రాబాద్.

"ఆ పెళ్ళి సౌఖ్యమంటే ఏమిటి? ఇంట్లోనే వుంటుంది."

"ఎన్ని రోజులుంటుంది? మనిద్దరం శాశ్వతమా? తర్వాత దానిగతేం కావాలి!"

"ఏ ట్రెయినింగుకో పంపితేసరి"

"నేనింతవరకూ వాగింది నీకర్థం కాలేదన్న మాట! మళ్ళీ మొదటికొచ్చావేంరా!" పార్వతమ్మ విసుక్కుంది.

"మరి నువ్వు చెప్పేదేంటి?"

"నే చెప్పిందాన్లో ఎంత నిజముందో కాస్త తీరిగ్గా ఆలోచించుకో! డబ్బా! లేక పోయె! పోనీ పిల్ల అందంగా వుందా అంటే అనాకారయె! యిక ఎలాంటి సంబంధం వొస్తుందనుకున్నావు?" రాధ బాధపడ్తుం దనన్నా లేకుండా పెద్దగా అరిచింది ముసలావిడ.

"అలాగని?"

"ఆ మూడుముళ్ళూ పడితే దానికి మనకూ ఎంతో గౌరవం! పెళ్ళయిందనే దానికి పెళ్ళికాలేదనేదానికీ ఎంతో భేదముంది. పూర్కే ఆవేశపడక కాస్త ఆలోచించుకో!" పార్వతమ్మ పోరుపడలేక వాళ్ళక్కయ్యకో జాబు వ్రాసి పడేసాడు రంగారావు. ఫలాని రోజు వస్తున్నట్లు ముందుగా తెలియజేసి వచ్చాడు పెండ్లికొడుకు. పెండ్లికొడుకుతో పాటు అతని బంధువొకాయన కూడా వచ్చాడు.

అతను రాధను చూసాడు – ముందు కాస్త జంకిన మాట నిజమే! కానీ తర్వాత ఆలోచించాడు.

తనకొక్కవల్సిందల్లా ముందు భార్యల బిడ్డలను పోషించడానికి ఆయా మాత్రమే! నాలుగు వైపుల్నుండి రావం దాడీగా పని వాళ్ళు బైటకు చేరవేసే వస్తువుల్ని కాస్త ఆపి ఒక కన్ను వాళ్ళపై వేసి యింటిని కనిపెట్టుకోనుండడం! అమ్మాయి తెలివైందని చెప్తున్నారు గనక అలాంటి పనులన్నీ శ్రద్ధగా చేయగలదు. రాధ కూడా చూసింది. చూడాలనే ఆశతో చూడకున్నా, యధాలాపంగా చూడ్డం తటస్థపడింది.

రాధ ఏనాడూ తన వైవాహికజీవితాన్ని గురించి సుఖస్వప్నసౌధాలను కట్టుకోలేదు. అందుకనే తన తండ్రి వయసులో వున్న పెండ్లికొడుకును చూసినప్పటికి కూడా ఏమాత్రం కలవరపడలేదు. తన కొక్కవల్సిందల్లా ఆ మూడుముళ్ళు పడ్డమే! బామ్మ అన్నట్లు తన కప్పుడు సంఘంలో ప్రత్యేకమైన ఓ స్థానం లభిస్తుంది.

ఆడదై పుట్టాక ఆ మూడుముళ్ళూ అవసరమంటుంది బామ్మ!

తను యిన్నాళ్ళుగా ఆలోచించి చూసినా తనకు తోచిందికూడా అంతే!

రాధ పెళ్లికి ఒప్పుకుంది.

రంగారావుకు యిదేమంత ఆశ్చర్యంగా తోచలేదు. ఇప్పుడిప్పుడే రాధను కాస్త అర్థమవుతున్నట్లనిపించింది రంగారావుకు. ముసలావిడ మనుమరాలి తెలివితేటలకు మరోమారు మురిసిపోయింది.

ఓవారంరోజులతర్వాత పెండ్లికొడుక్కు గుండెజబ్బు కావడంచేత చనిపోయాడనీ ఎవరో వార్త పట్టుకొచ్చారు.

ఆ విషయం విన్న రంగారావు సంతోషించకుండా వుండలేకపోయాడు.

రాధ నిర్వికారంగా వుండిపోయింది. మరో పదిరోజులపాటు తిరిగి అతికష్టంమీద మరో సంబంధం తేగలిగాడు రంగారావు.

రాధ అనాకారని అతను యిష్టపడలేదు. ప్రెస్సులో కాంపోజిటర్ ఒకతను రాధను చూసి ఐదు వేలు కట్నమిస్తే చేసుకుంటానన్నాడు.

రాధకు నవ్వొచ్చింది. అప్పుడు తను అందంగా కనిపిస్తుందేమో!

మరో యిద్దరు పెండ్లికొడుకుల్ని చూసి రాధ గ్రహించిన విషయం – డబ్బుంటే కొండమీద కోతికన్నా పెండ్లవుతుందనీ – తన అనాకారితనం ఏమాత్రం పెండ్లికి అడ్డుపడదనీ, – కానీ ఆ "డబ్బు" తమకు సుదూరంలో వుండడంచేత యిక తనకు పెళ్ళి కాదనీ తెలుసుకొంది.

ఓ రోజున నిద్రలేచేసరికి వంటింటినుండి

> వంట్లో ఏదో జబ్బువున్నదనే అనుమానంతో ఒకానొక పెద్దమనిషి, ఒక డాక్టరు దగ్గరకు పరీక్షచేయించుకుంటానికి వచ్చాడు. పరీక్షచేయడం పూర్తయినపిదప, డాక్టరు...
>
> "ఒక్క మతిమరుపు రోగం తప్ప, మీకు, ఇంకేజబ్బూ లేదండీ!"
>
> పెద్దమనిషి:–మీరు చెప్పినంత మతిమరుపు నాకేం లేదండి.
>
> డాక్టరు:–అలాగైతే పోయినసారి తమరు జబ్బుపడినప్పుడు, అయిన బిల్లు చెల్లించి వెళ్ళారుగా!...
>
> లంకా వెంకటసుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రి
> (గుంటూరు)

కుంపటి విసరిన చప్పుడు ముసలావిడకూ, రంగారావుకు వినిపించలేదు. ముసలావిడ పెరడంతా గాలించింది. రంగారావుకంగారు అంతా యింతా కాదు.

రాధ యింటి ఎదురుడాబాలో వున్న సుందరాంగి రుక్మిణి రాధ లేచిపోయిందనే వార్తను రాకెట్‌లా వదిలేసింది.

అర్ధగంట కల్లా – వూరు చుట్టిచుట్టి వచ్చి రంగారావు గుండెల్ని బ్రద్దలు చేసిందా వార్త.

ముసలామె ముఖంలో కత్తివేసినా నెత్తురు చుక్కలేదు.

"రాధ అలాంటిది కాదమ్మా! నీకు తెలీదు"? ఏడ్వలేక సన్నగా నవ్వి అన్నాడు రంగారావు.

ఆ మూడో రోజు పాతకుర్చీలో కూలబడి రాధను గురించి తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్న సమయంలో పోస్టుమన్ ఓ ఉత్తరం యిచ్చిపోయ్యాడు – రంగారావు చేతికి. ఆత్రంగా విప్పి చదివాడు.

నాన్నగారికి—

నమస్కారములు. మాటమాత్రమైనా చెప్పకుండా నే నిలా వచ్చినందుకు మీరు చాలా కలవరపడుతుంటారు. నిజమే! ఆడపిల్ల యింట్లో చెప్పకుండా రావడం క్షమించరాని తప్పు. కానీ ఏం జేయను?

'ఆయా' పనికి నే వెళ్తానంటే మీ రెవ్వరూ ఒప్పుకోరని చెప్పకుండా రావలసి వచ్చింది. వచ్చే సంవత్సరం వీళ్లే నర్సింగ్‌కు పంపుతానన్నారు. నేనీ పని చెయ్యడం బామ్మకిష్టం వుండదు. కానీ గత్యంతరం లేదు.

నా జీవనగమ్యానికి మార్గం అందరిలాంటిది కాదని తెలుసుకొన్నాను. నాన్నా! భగవంతుని సృష్టిలో గడ్డిపోచకు కూడా స్థానముంది. నేను అనాకారినే కావచ్చు. అంతమాత్రంచేత లోకానికి ఉపయోగపడకుండా పోతానా? బామ్మను ఏం బాధపడొద్దని చెప్పు. ప్రక్కన నా అడ్రసు యిస్తున్నాను వీలైతే ఓసారి రావలసింది.

ఇట్లు,
రాధ.

రంగారావు బరువుగా నిట్టూర్చి జాబు మడిచి జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

"కానీ అందరూ అనుకోవడం రాధ లేచిపోయిందనేగా?"

జాబు విన్న ముసలావిడ కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ అంది: "చూడమ్మా! వినడం తప్ప, చూడ్డం రాని ఈ పాడులోకానికి ఎందుకు భయపడ్తావు? రాధ కాస్త అభివృద్ధిలోకి వచ్చాక ఈ లోకమే ఈ నోటితోనే ఆకాశానికి ఎత్తుతుంది! అన్నీ తెలిసి బాధపడడం అవివేకం! రాధ చేసిన పని ఏనాటికీ చెడ్డది కాదు" సగర్వంగా వీధిలోకి అడుగేస్తూ అన్నాడు రంగారావు. ★